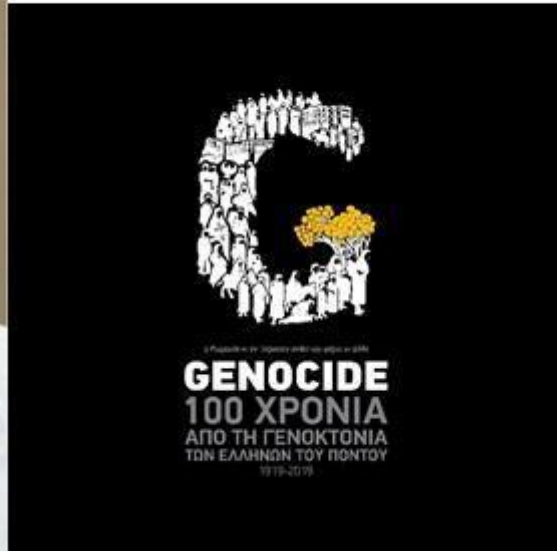

Дорогие друзья,

Прилагается статья ведущего греческого историка **Феофаниса Малкидиса**, специалиста и борца за признание Геноцида греков Востока, на тему **«Вторжение, оккупация, псевдогосударство/ лжегосударство, федерация: таково ли (будет ли) настоящее и будущее Кипра, эллинизма?»** (информация на греческом и в переводе -google translation- на русском языках).

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Εισβολή, κατοχή, ψευδοκράτος, ομοσπονδία: αυτό (θα) είναι το παρόν και το μέλλον της Κύπρου, του Ελληνισμού;

Από την ομιλία του Θεοφάνη Μαλκίδη με αφορμή την επέτειο ανακήρυξης του ψευδοκράτους, στην εκδήλωση που οργάνωσαν οι Κύπριες φοιτητές και οι Κύπριοι φοιτητές των Πανεπιστημίων της Θεσσαλονίκης.

1. Το παράδοξο

Παρότι η εισβολή και η κατοχή της Τουρκίας στην Κύπρο είναι η σκληρή πραγματικότητα, εντούτοις με όσες δυνάμεις διαθέτει ο Ελληνισμός, πέτυχε από το 1983, να μην αναγνωριστεί, πλην της Τουρκίας, το παράγωγο της παρανομίας ψευδοκράτος. Ωστόσο το παράδοξο είναι ότι ενώ η συνεχής προσπάθεια έδειξε ότι μπορούμε να πετύχουμε να μην αναγνωριστεί από κανέναν, ότι έχει παράξει η τουρκική εισβολή, την ίδια στιγμή το ψευδοκράτος αποτελεί τη μθριδατισμένη καθημερινότητά μας έχοντας «πρωθυπουργό», «υπουργούς», «κυβέρνηση», «βουλή», «δήμους», «αστυνομία», «εκπαιδευτικά ιδρύματα», «αεροδρόμιο», «θεσμούς» δηλαδή με τους οποίους συνδιαλέγεται η Κυπριακή Δημοκρατία, ενώ η επίσκεψη για τουρισμό, καύσιμα, φαγητό και πολλά άλλα, συμπληρώνει το οξύμωρο της κατάστασης. Και αν προσθέσουμε και το γεγονός ότι το μη αναγνωρισμένο ψευδοκράτος, παράγει και άλλα αποτελέσματα που ενέχουν και «τελεσιδικία», τότε η κατάσταση αυξάνει το παράδοξο: σπίτια που έχουν καταληφθεί από εποίκους, σπίτια, επιχειρήσεις και ξενοδοχεία που έχουν χτιστεί σε κλεμμένες περιουσίες και γενικώς η κλοπή ως αποδεκτή καθημερινότητα !

Από τη μία πλευρά, πετύχαμε να μην υπάρξει καμία αναγνώριση της παρανομίας των κατεχομένων, ακόμη και εάν προσπάθησε και προσπαθεί πάρα πολύ η Τουρκία, ωστόσο η αποδοχή του ψευδοκράτους από την πολιτική, αυτοδιοικητική,

συνδικαλιστική, επιστημονική, αθλητική καθημερινότητα που «βαπτίστηκε» επαναπροσέγγιση, συμφιλίωση, αλληλοκατανόηση, αποκαλύπτει τη συνέχεια του παράδοξου. Γίνονται «εκλογές» στο ψευδοκράτος «ελπίζει η Κύπρος», «εκλέγεται» ο μη εκλεκτός του Ερντογάν βροχή τα μηνύματα συγχαρητηρίων από την Κυπριακή Δημοκρατία, γίνεται φεστιβάλ κινηματογράφου από «δήμους» του ψευδοκράτους έρχεται και η συνδιοργάνωση από τους νόμιμους αυτοδικητικούς θεσμούς των ελεύθερων περιοχών και άλλα συναφή οξύμωρα.

Πραγματικά αυτό που ζούμε είναι ο ορισμός του παράδοξου στις διεθνείς σχέσεις και το διεθνές δίκαιο, που ως πραγματικότητα εντείνεται κάθε μέρα και κάθε στιγμή, κάτι που ολοκληρώνεται με αναβάθμιση των εκπροσώπων του ψευδοκράτους ως συνομιλητών σε κάθε συζήτηση που αφορά την Κύπρο. Από τη διερεύνηση της τύχης των αγνοούμενων μας, μέχρι την προτεινόμενη «λύση» της ρατσιστικής ομοσπονδίας.

2. Η πραγματικότητα

Σε κάθε άλλη περίπτωση η εισβολή στην Κύπρο και η κατοχή της Τουρκίας από το 1974 μέχρι σήμερα, το ψευδοκράτος και η παρανομία, θα έπρεπε να αποτελεί το κεντρικό θέμα για τον Ελληνισμό. Όχι υποκριτικά, αλλά με όρους ουσίας και πραγματικής κατάστασης. Όχι εξίσωσης θύτη και θύματος, αλλά όπως προστάζει η αλήθεια. Δηλαδή ως ζήτημα εισβολής και κατοχής και ό,τι εκφράζουν αυτές οι έννοιες, οι οποίες έχουν την ίδια βαρύτητα παντού και πάντα, χωρίς να ερμηνεύονται αλά κάρτ.....

Τι συμβαίνει όμως σήμερα: Υπάρχουν συνομιλίες με τον Ερντογάν, με τους Κουίςλινγκς του, τις μαριονέτες του, με τους ψευδοπρωθυπουργούς και τους ψευδοπουργούς και μάλιστα με δολοφόνους όπως με τον Ακίν, δηλαδή με τον εκτελεστή του Σολωμού και του Ισαάκ ! Αποδοχή δηλαδή και αναγνώριση του ψευδοκράτους, νομιμοποίησης των ιθυνότων και των τετελεσμένων της εισβολής και της κατοχής. Με άλλα λόγια συνεχίζεται και στην περίπτωση αυτή ο παραλογισμός: Ο τουρκικός στρατιωτικός μηχανισμός του 1974 θέλει να επιβάλλει μία «λύση» βασισμένη στη βία και στην νομιμοποίηση της εισβολής. Η πλειοψηφία υποταγμένη στη μειοψηφία και μία «λύση» που δεν αναφέρεται με όρους δικαίου στους εποίκους, στις περιουσίες, στις επιστροφές των προσφύγων, στη διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων. Για να μην αναφερθούμε και στο ζήτημα της εκ περιτροπής προεδρίας και του μηχανισμού επίλυσης των αδιεξόδων ή και στο ζήτημα της εθνικής συνείδησης, δηλαδή της Ελληνικότητας, η οποία τίθεται υπό αμφισβήτηση και εξαφάνιση.

3. Αντίσταση στο ψεύδος και στην παρανομία

Στη γενιά μου, αλλά και στις επόμενες, στους νέους ανθρώπους ειδικά, ειπώθηκαν πολλά ψέματα για την Κύπρο. Η εισβολή και η κατοχή, το ψευδοκράτος έγιναν σχέδια και ψηφίσματα, με αποκορύφωμα το Ανάν, οι πρόσφυγες μπαλάκι σε κάθε εκκολαπτόμενο πολιτικό αρχηγό, οι αγνοούμενοι «λεπτό» ζήτημα που δεν πρέπει να

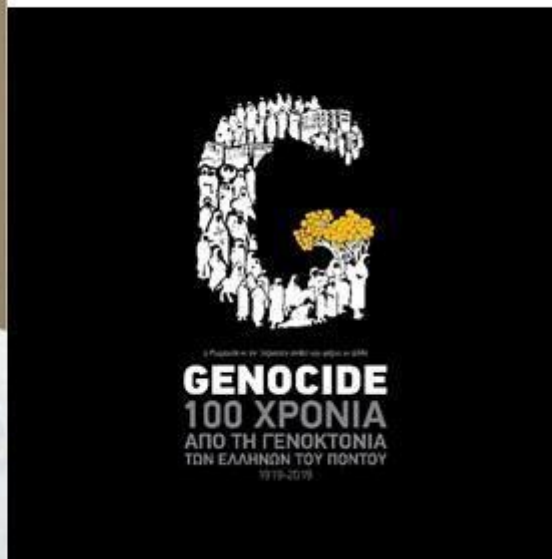
δυναμιτίζει τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και οι σχέσεις φιλίας και συνεργασίας με τους λαούς, συνεστιάσεις, τραγούδια, χοροί και ενίοτε αθλητικές συνευρέσεις. Και εν τέλει όλα καταλήγουν στην Ομοσπονδία, με κάθε τίμημα, με κάθε κόστος, τη στιγμή που γίνονται τόσο απροκάλυπτοι και ωμοί εκβιασμοί, νιώθοντας ότι όλα γίνονται με το πιστόλι στον κρόταφο. Όπως συνέβη με το σχέδιο Ανάν, με το οποίο εκβιάστηκε ο Κυπριακός Ελληνισμός για να στηρίξει το ρατσισμό, την παρανομία, την κατοχή. Η αλήθεια και η πολιτική, το δίκαιο και η ηθική δεν έχουν θέση στην Κύπρο, όπως απέδειξε η τριτοκοσμική οδός της συνδιαλλαγής με τους κατακτητές, με βάση το ρατσιστικό σχέδιο Ανάν και τις παραλλαγές του, η ίδια δηλαδή ακολουθούμενη (αποτυχημένη) οδός και «συνταγή» πενηνταένα ετών.

Όμως, για τον Ελληνισμό, η εισβολή, η κατοχή, το ψευδοκράτος, η ομοσπονδία δεν είναι το παρόν και το μέλλον της Κύπρου, της πατρίδας μας.

Ο ελληνικός λαός έδειξε ότι μπορεί και έχει τη διάθεση να παλέψει για το δίκαιο, αποδεικνύοντας ότι είναι άξιος συνεχιστής της αντιστασιακής παράδοσης. Ο Ελληνισμός μπορεί !

Φεοφάνης Μαλκιδίς. Профессор Университета Пантейон.

Феофанис Малкидис

Вторжение, оккупация, псевдогосударство/ лжегосударство, федерация: таково ли (будет ли) настоящее и будущее Кипра, эллинизма?

Из выступления Феофаниса Малкидиса по случаю годовщины провозглашения псевдогосударства, на мероприятии, организованном кипрскими студентами университетов Салоник.

1.Парадокс

Хотя вторжение и оккупация Кипра Турцией являются суровой реальностью, тем не менее, всеми силами, имеющимися в его распоряжении, эллинизму с 1983 года удалось предотвратить признание незаконного псевдогосударства, производного от турецкого вторжения, никем, кроме Турции. Однако парадокс заключается в том, что, хотя постоянные усилия показали, что нам удаётся препятствовать кому-либо признать то, что породило турецкое вторжение , **в то же время псевдогосударство составляет нашу митридатную повседневную жизнь,** имея «премьер-министра», «министров», «правительство», «парламент», «муниципалитеты», «полицию», «образовательные учреждения», «аэропорт», «институты», с которыми Республика Кипр ведёт переговоры, в то время как визит в туристических целях, для получения топлива, продуктов питания и многого другого дополняет оксюморон ситуации. **А если добавить тот факт , что непризнанное псевдогосударство порождает и другие результаты, которые также подразумевают «окончательное правосудие», то ситуация становится еще более парадоксальной:** дома, занятые поселенцами, дома, предприятия и гостиницы, построенные на краденом, и воровство вообще как общепринятое повседневное явление!

С одной стороны, нам удалось добиться непризнания незаконности оккупированных территорий, хотя Турция и старалась, и старается изо всех сил. Однако принятие псевдогосударства политической, самоуправленческой , профсоюзной, научной и спортивной жизнью, «крещённой» сближением, примирением и взаимопониманием, раскрывает продолжение парадокса. В псевдогосударстве проходят «выборы», «Кипр надеется», неизбранный кандидат **Эрдогана «избирается», из Республики Кипр поступают поздравительные послания, «муниципалитеты» псевдогосударства проводят кинофестиваль, а также ожидается совместная организация со стороны законных органов самоуправления свободных территорий и другие подобные оксюмороны.**

То, что мы действительно переживаем, — это определение парадокса в международных отношениях и международном праве, который, как реальность, усиливается с каждым днём и каждой минутой, что завершается повышением роли представителей псевдогосударства в качестве участников всех дискуссий, касающихся Кипра. От расследования судьбы наших пропавших без вести до предлагаемого расистской федерацией «решения».

2. Реальность

В любом другом случае вторжение на Кипр и оккупация Турции с 1974 года по настоящее время, псевдогосударство и беззаконие должны быть центральным вопросом для эллинизма. Не лицемерно, а по существу и в контексте реального положения дел. Не путём уравнивания агрессора и жертвы, а как диктует истина. **То есть, как вопрос вторжения и оккупации и того, что выражают эти понятия, имеющие одинаковый вес везде и всегда, без интерпретации по выбору ...**

Но что происходит сегодня: ведутся переговоры с Эрдоганом , с его квислингами , его марионетками, с псевдопремьер-министрами и псевдоминистрами , и даже с убийцами вроде Акина , то есть с палачом Соломоса и Исаака! **То есть, признание псевдогосударства, легитимация виновных и свершившийся факт вторжения и оккупации.** Другими словами, абсурд продолжается и в данном случае: турецкий военный аппарат 1974 года хочет навязать «решение», основанное на насилии и легитимации вторжения. Большинство подчиняется меньшинству и «решение», которое юридически не касается поселенцев, имущества, возвращения беженцев, определения судьбы пропавших без вести. Не говоря уже о вопросе ротации президентства и механизмах разрешения тупиковых ситуаций, или даже о вопросе национального самосознания, то есть греческой самобытности, которая подвергается сомнению и исчезает.

3. Сопротивление лжи и беззаконию

В моём поколении, как и в последующих, особенно среди молодёжи, о Кипре было сказано много лжи. Вторжение и оккупация, псевдогосударство превратились в планы и резолюции, кульминацией которых стал Аннан, беженцы – бал для каждого начинающего политического лидера, пропавшие без вести – «деликатный» вопрос, который не должен разрушать греко-турецкие отношения, отношения дружбы и сотрудничества между народами, встречи, песни, танцы, а иногда и спортивные состязания . **И в конечном итоге всё заканчивается в Федерации , любой ценой, любой ценой, в тот момент, когда совершается такой откровенный и грубый шантаж, с ощущением, что всё делается с пистолетом у виска.** Как это случилось с планом Аннана, которым греков-киприотов шантажировали, заставляя их поддерживать расизм, беззаконие и оккупацию. Правде и политике, закону и морали нет места на Кипре, как это показал путь примирения с оккупантами, выбранный странами третьего мира на основе расистского плана Аннана и его вариаций, то есть одного и того же (провального) пути и «рецепта», которому следовали на протяжении пятидесяти одного года.

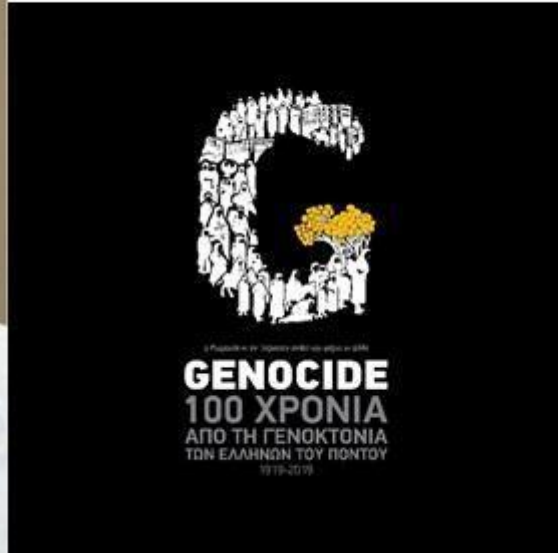
Однако для эллинизма **вторжение, оккупация, псевдогосударство, федерация не являются настоящим и будущим Кипра, нашей родины.**

Греческий народ показал, что может и готов бороться за справедливость, доказав, что он — достойный продолжатель традиции сопротивления. Эллинизм может!

Αγαπητοί φίλοι,

Παρατίθεται άρθρο του διακεκριμένου Έλληνα ιστορικού **Θεοφάνη Μαλκίδη**, γνωστού μαχητή για το ζήτημα μας αναγνώρισης μας Γενοκτονίας των Ελλήνων μας Ανατολής, με θέμα **«Εισβολή, κατοχή, ψευδοκράτος, ομοσπονδία: αυτό (θα) είναι το παρόν και το μέλλον της Κύπρου, του Ελληνισμού;»**

Θεοφάνης Μαλκίδης, Διδάκτωρ Παντείου Πανεπιστημίου.

Εισβολή, κατοχή, ψευδοκράτος, ομοσπονδία: αυτό (θα) είναι το παρόν και το μέλλον της Κύπρου, του Ελληνισμού;

Από την ομιλία του Θεοφάνη Μαλκίδη με αφορμή την επέτειο ανακήρυξης του ψευδοκράτους, στην εκδήλωση που οργάνωσαν οι Κύπριες φοιτητές και οι Κύπριοι φοιτητές των Πανεπιστημίων της Θεσσαλονίκης.

1. Το παράδοξο

Παρότι η εισβολή και η κατοχή της Τουρκίας στην Κύπρο είναι η σκληρή πραγματικότητα, εντούτοις με όσες δυνάμεις διαθέτει ο Ελληνισμός, πέτυχε από το 1983, να μην αναγνωριστεί, πλην της Τουρκίας, το παράγωγο της παρανομίας ψευδοκράτος. Ωστόσο το παράδοξο είναι ότι ενώ η συνεχής προσπάθεια έδειξε ότι μπορούμε να πετύχουμε να μην αναγνωριστεί από κανέναν, ότι έχει παράξει η τουρκική εισβολή, την ίδια στιγμή το ψευδοκράτος αποτελεί τη μθριδατισμένη καθημερινότητά μας έχοντας «πρωθυπουργό», «υπουργούς», «κυβέρνηση», «βουλή», «δήμους», «αστυνομία», «εκπαιδευτικά ιδρύματα», «αεροδρόμιο», «θεσμούς» δηλαδή με τους οποίους συνδιαλέγεται η Κυπριακή Δημοκρατία, ενώ η επίσκεψη για τουρισμό, καύσιμα, φαγητό και πολλά άλλα, συμπληρώνει το οξύμωρο της κατάστασης. Και αν προσθέσουμε και το γεγονός ότι το μη αναγνωρισμένο ψευδοκράτος, παράγει και άλλα αποτελέσματα που ενέχουν και «τελεσιδικία», τότε η κατάσταση αυξάνει το παράδοξο: σπίτια που έχουν καταληφθεί από εποίκους, σπίτια, επιχειρήσεις και ξενοδοχεία που έχουν χτιστεί σε κλεμμένες περιουσίες και γενικώς η κλοπή ως αποδεκτή καθημερινότητα !

Από τη μία πλευρά, πετύχαμε να μην υπάρξει καμία αναγνώριση της παρανομίας των κατεχομένων, ακόμη και εάν προσπάθησε και προσπαθεί πάρα πολύ η Τουρκία, ωστόσο η αποδοχή του ψευδοκράτους από την πολιτική, αυτοδιοικητική,

συνδικαλιστική, επιστημονική, αθλητική καθημερινότητα που «βαπτίστηκε» επαναπροσέγγιση, συμφιλίωση, αλληλοκατανόηση, αποκαλύπτει τη συνέχεια του παράδοξου. Γίνονται «εκλογές» στο ψευδοκράτος «ελπίζει η Κύπρος», «εκλέγεται» ο μη εκλεκτός του Ερντογάν βροχή τα μηνύματα συγχαρητηρίων από την Κυπριακή Δημοκρατία, γίνεται φεστιβάλ κινηματογράφου από «δήμους» του ψευδοκράτους έρχεται και η συνδιοργάνωση από τους νόμιμους αυτοδικητικούς θεσμούς των ελεύθερων περιοχών και άλλα συναφή οξύμωρα.

Πραγματικά αυτό που ζούμε είναι ο ορισμός του παράδοξου στις διεθνείς σχέσεις και το διεθνές δίκαιο, που ως πραγματικότητα εντείνεται κάθε μέρα και κάθε στιγμή, κάτι που ολοκληρώνεται με αναβάθμιση των εκπροσώπων του ψευδοκράτους ως συνομιλητών σε κάθε συζήτηση που αφορά την Κύπρο. Από τη διερεύνηση της τύχης των αγνοούμενων μας, μέχρι την προτεινόμενη «λύση» της ρατσιστικής ομοσπονδίας.

2. Η πραγματικότητα

Σε κάθε άλλη περίπτωση η εισβολή στην Κύπρο και η κατοχή της Τουρκίας από το 1974 μέχρι σήμερα, το ψευδοκράτος και η παρανομία, θα έπρεπε να αποτελεί το κεντρικό θέμα για τον Ελληνισμό. Όχι υποκριτικά, αλλά με όρους ουσίας και πραγματικής κατάστασης. Όχι εξίσωσης θύτη και θύματος, αλλά όπως προστάζει η αλήθεια. Δηλαδή ως ζήτημα εισβολής και κατοχής και ό,τι εκφράζουν αυτές οι έννοιες, οι οποίες έχουν την ίδια βαρύτητα παντού και πάντα, χωρίς να ερμηνεύονται αλά κάρτ.....

Τι συμβαίνει όμως σήμερα: Υπάρχουν συνομιλίες με τον Ερντογάν, με τους Κουϊσλινγκς του, τις μαριονέτες του, με τους ψευδοπρωθυπουργούς και τους ψευδοπουργούς και μάλιστα με δολοφόνους όπως με τον Ακίν, δηλαδή με τον εκτελεστή του Σολωμού και του Ισαάκ ! Αποδοχή δηλαδή και αναγνώριση του ψευδοκράτους, νομιμοποίησης των ιθυόντων και των τετελεσμένων της εισβολής και της κατοχής. Με άλλα λόγια συνεχίζεται και στην περίπτωση αυτή ο παραλογισμός: Ο τουρκικός στρατιωτικός μηχανισμός του 1974 θέλει να επιβάλλει μία «λύση» βασισμένη στη βία και στην νομιμοποίηση της εισβολής. Η πλειοψηφία υποταγμένη στη μειοψηφία και μία «λύση» που δεν αναφέρεται με όρους δικαίου στους εποίκους, στις περιουσίες, στις επιστροφές των προσφύγων, στη διακρίβωση της τύχης των αγνοουμένων. Για να μην αναφερθούμε και στο ζήτημα της εκ περιτροπής προεδρίας και του μηχανισμού επίλυσης των αδιεξόδων ή και στο ζήτημα της εθνικής συνείδησης, δηλαδή της Ελληνικότητας, η οποία τίθεται υπό αμφισβήτηση και εξαφάνιση.

3. Αντίσταση στο ψεύδος και στην παρανομία

Στη γενιά μου, αλλά και στις επόμενες, στους νέους ανθρώπους ειδικά, ειπώθηκαν πολλά ψέματα για την Κύπρο. Η εισβολή και η κατοχή, το ψευδοκράτος έγιναν σχέδια και ψηφίσματα, με αποκορύφωμα το Ανάν, οι πρόσφυγες μπαλάκι σε κάθε εκκολαπτόμενο πολιτικό αρχηγό, οι αγνοούμενοι «λεπτό» ζήτημα που δεν πρέπει να

δυναμιτίζει τις ελληνοτουρκικές σχέσεις και οι σχέσεις φιλίας και συνεργασίας με τους λαούς, συνεστιάσεις, τραγούδια, χοροί και ενίοτε αθλητικές συνευρέσεις. **Και εν τέλει όλα καταλήγουν στην Ομοσπονδία, με κάθε τίμημα, με κάθε κόστος, τη στιγμή που γίνονται τόσο απροκάλυπτοι και ωμοί εκβιασμοί, νιώθοντας ότι όλα γίνονται με το πιστόλι στον κρόταφο.** Όπως συνέβη με το σχέδιο Ανάν, με το οποίο εκβιάστηκε ο Κυπριακός Ελληνισμός για να στηρίξει το ρατσισμό, την παρανομία, την κατοχή. Η αλήθεια και η πολιτική, το δίκαιο και η ηθική δεν έχουν θέση στην Κύπρο, όπως απέδειξε η τριτοκοσμική οδός της συνδιαλλαγής με τους κατακτητές, με βάση το ρατσιστικό σχέδιο Ανάν και τις παραλλαγές του, η ίδια δηλαδή ακολουθούμενη (αποτυχημένη) οδός και «συνταγή» πενηνταένα ετών.

Όμως, για τον Ελληνισμό, η **εισβολή, η κατοχή, το ψευδοκράτος, η ομοσπονδία δεν είναι το παρόν και το μέλλον της Κύπρου, της πατρίδας μας.**

Ο ελληνικός λαός έδειξε ότι μπορεί και έχει τη διάθεση να παλέψει για το δίκαιο, αποδεικνύοντας ότι είναι άξιος συνεχιστής της αντιστασιακής παράδοσης. Ο Ελληνισμός μπορεί !

